

тоя последний до мене, отъ настоящата г. Въ тия три писма, които едно друго попълнятъ, вие имате всичкитъ нужди, ако и кратки, свѣдения за тайния Комитетъ отъ 1866 г., съставянieto, дѣятелността и политиката на тоя *родоначалникъ* на всичкитъ други български, тайни и явни, революционни комитети, края на които се даде само съ освободителната война отъ 1877. Тия три писма бѣдете добри да напечатате по реда на датитъ имъ, тъй както сж. Бѣлѣжкитъ въ първото писмо сж приложени отъ мене сега.

А моитъ благопожелания за вашето похвално дѣло, да оставите на потомството тия исторически спомени по *миналото* ни.

Вашъ искренний почитатель **П. Кисимовъ.**

Букурещъ 12 Февруарий 1893 год.

Уважаемый г-нъ Гр. Д. Начовичъ,

Въ София.

Благодаря ви, че не сте ме забравили; нѣщо повече, че сте държали да ми пишете, да водите сирѣчь прѣписка съ единъ като мене прогоненъ — екстерниранъ изъ отечеството му — извънъ законитъ чевѣкъ.

Искате ми, да ви доставя колкото и каквито документи би ималъ и би намѣрилъ отъ едноврѣмешния първи таенъ Централенъ Български Комитетъ отъ 1866 — 7 год.; а тъй сжщо и своитъ спомени за неговата дѣятелность.

Имахъ всички документи на тоя комитетъ, цѣлата прѣписка и сума мои записки и бѣлѣжки отъ онова ваѣме, но за нещастие, всичко пропадна. На 1871 год., когато бѣхъ амнистиранъ отъ Султана и бѣхъ принуденъ, — съсипанъ материално и семейно, да се завърна въ България, оставилъ бѣхъ тия драгоценности на хранение у единъ приятель въ Гюргюво, и тамъ въ врѣме на войната 1877, съ бомбандиранieto на града, при избѣгването на жителитъ му, се онитожиха.

Не знамъ какви раскази и бѣлѣжки имате за тоя нашъ комитетъ, но ето и моитъ за него въ общи черти спомени.

Въ преврата, съ детрониранието на Александра Куза, княза на съединенитъ Княжества, румжнския комитетъ, който ржководеше това народно движение тогава, даде възможность и улеснение за съставлението и на единъ такъвъ български комитетъ, врѣхъ основание на едно взаимно помежду имъ съглашение. Прѣдсѣдателя на българския комитетъ е билъ г-нъ Диямандиевъ, българинъ, но румжнски гражданинъ (той отдавна е умрѣлъ) и на румжнска държавна служба въ Букурещъ. Цѣльта на патриотитъ отъ румжнския комитетъ е била, да се спомогнатъ въ каузата си, при настаналата за нея криза, съ българския елементъ, било тука въ Румжния, било отвѣдъ Дунава въ България, при очакваната емвазия на турекнитъ войски въ Румжния. Но кризата въ Румжния скоро се